

• Spring Mai •

Gia nhạ mình
vẫn còn bên nhau

vh TRUNG TÂM VĂN HÓA TRẺ
TRUNG TÂM VĂN HÓA TRẺ

Mục lục

<u>Lời Nói Đầu</u>	
<u>Phần 1: Thơ - Tản Văn</u>	
<u>Yêu Thương Cũ</u>	

GIÁ NHƯ MÌNH VẪN CÒN BÊN NHAU

Sương Mai

Lời Nói Đầu

Tôi thường nghĩ đơn giản, mỗi người có một cách riêng để bộc lộ những điều bên trong họ. Với tôi thì đó là viết.

Tôi thường viết khi buồn, lúc thì về chính nỗi buồn, lúc thì về niềm vui, lúc đơn giản về những điều tôi tình cờ nghĩ đến. Nỗi buồn trong tôi nhẹ nhàng lắm, nó đẹp và đầy mộng mơ. Đôi lúc tôi cảm giác nếu không được viết ra, nỗi buồn của tôi sẽ chẳng còn đẹp nữa.

Những câu chuyện này thường được viết lúc tôi buồn. Tôi đi qua những nỗi buồn vu vơ đến cả tuyệt vọng nhờ những con chữ. Tôi viết chúng trước hết cho chính mình, và sau là cho các bạn, những người đã từng buồn, những người đã từng yêu nỗi buồn của chính mình.

Đối với tôi, viết giống như một cuộc trò chuyện với chính tâm hồn mình. Đọc những gì tôi viết, là bạn đang bước vào thế giới tâm hồn vừa đơn giản lại vừa phức tạp của tôi. Và dẫu những gì tôi viết có chạm được vào một chút tâm hồn bạn hay không, thì ít nhất tôi cũng cảm ơn bạn đã từng đọc chúng.

Một điều nữa, đó là đi qua những nỗi buồn, giờ tôi thấy mình hạnh phúc.

GIÁ NHƯ MÌNH VẪN CÒN BÊN NHAU

Sương Mai

Phần 1: Thơ - Tản Văn

Có người nói với tôi, tình yêu chỉ đẹp vào lúc ban đầu, khi mà cả hai đối với nhau còn nhiều mới mẻ, khi mà mỗi người đều nỗ lực hết mình để trở thành thói quen của người còn lại, khi mà mong mỗi lớn nhất mỗi sớm mai thức giấc là nụ cười của một nửa thương yêu, khi mà yêu và được yêu là một niềm hạnh phúc vô ngần...

Nhưng cái gì mới thì rồi cũng sẽ cũ, thói quen rồi cũng trở nên buồn tẻ, mong mỗi nào cũng có ngày nhạt phai, hạnh phúc nào rồi cũng có lúc thành gánh nặng, từng chút từng chút thay đổi theo thời gian...

Và đó là lúc yêu thương cũ rồi.

Dẫu đương nhiên không phải yêu thương nào rồi cũng trở nên cũ kĩ, và cũng không phải điều cũ kĩ nào cũng khiến người ta lãng quên.

GIÁ NHƯ MÌNH VẪN CÒN BÊN NHAU

Sương Mai

Yêu Thương Cũ

Có một chiều đi vào con ngõ nhỏ
Tôi khắc khoải tìm về những yêu thương
Những niềm vui, những nụ cười bình dị
Sao chẳng còn trong con ngõ thân quen?

Thuở mới yêu bao cảm xúc đan xen
Để tất cả hoà quyện màu hạnh phúc
Nhưng ngày qua dần, màu hạnh phúc cũng nhạt
Khi yêu thương chẳng còn như lúc đầu

Có một ngày đi kiếm những nỗi sầu
Tôi gửi nhớ thương vào những nhành hoa tím
Tôi gửi nụ cười vào cơn mưa xa lạ
Tôi gửi trái tim, cho những yêu thương cũ rồi.

Có một thời gian, tôi bị "nghiện" chương trình "Sing my song" của Trung Quốc, là chương trình mà các thí sinh tham gia sẽ tự hát bài hát do chính mình sáng tác. Một trong những bài hát tôi thích nhất trong "Sing my song" season 1 là bài "Duyên phận trống rỗng" của Liễu Trọng Ngôn, kể về một người cả đời dành tình yêu đơn phương cho một người, đến việc thổ lộ còn chưa dám, nói gì đến việc có một

tình yêu giữa hai người với nhau.

Tôi thích bài hát đó đến mức, cái đêm nghe nó lần đầu tiên, tôi khóc nước mắt, rồi bật dậy viết bài thơ này.

Tôi chưa từng yêu đơn phương, chưa từng hiểu thế nào là "tình yêu từ một phía", chưa từng biết cảm giác ngóng trông đợi chờ mà chẳng dám nói nên lời... Tôi luôn cảm thấy đó là một điều đáng tiếc, bởi thật ra yêu đơn phương là một trạng thái buồn nhưng thật đẹp, là một dư vị ngọt ngào khó quên - khi tình chưa tới nhưng cũng chẳng hề đi...

Tôi từng biết có những người đã đợi chờ rất lâu người họ yêu mà không được đáp lại. Cũng biết cả những người dẫu lặng lẽ trao đi, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng mối quan hệ sẽ được như ý. Họ coi đó là "một tình yêu chỉ mãi đợi chờ" - vì có những sự chờ đợi, chỉ đơn giản là chờ đợi mà thôi...